

Vertinnebesøk i Trondheim.

De fleste av T.T.s dyktige hyttevertinner var på besøk i Trondheim i forbindelse med 70-års jubileet. Her ser vi dem samlet rundt kaffebordet sammen med noen av T.T.s flittigste administratorer. Fra venstre rundt bordet: Hanna Røtvei, Orkelsjøhytta, Ba Foss, Kåsa, Ruth Iversen, Gjevilvasshytta, Lilly Lagård, tidl. vertinne på Gjevilvasshytta, Åsta Handberg, Kjøl, Hjørdis Mørkved, fru Møller og fru Falkanger, alle tre ivrige T.T.-arbeidere og kontakter for hyttevertinnene. Videre: Paula Rønnsberg, Schultzhytta, Magna Kielland, Jøldalshytta, Berit Krogstadmo, Nedalshytta og Amanda Hildmo, T.T.s gode fe i Tydal.

Vertinnen på Storerikvollen, Olga Reitan, Bjørg Fiske på Trollheimshytta og vertinnen på «Nordpå» var dessverre ikke til stede.

EN REGNSKUR

Av Arne Falkanger

Jeg skritter avgårde. Langt oppe ser jeg skaret som jeg akter meg igjennom. Solen varmer, og skjorten havner på sekken. Det kan vært godt å la solstrålene brune de vinterbleke skuldre.

Jeg er alene og kan tenke høyt hvis jeg vil eller jeg kan la være å tenke og bare la grønne lier, grå fjell og høy, blå himmel virke ureflektert på mine sanser. Hvorfor ikke legge seg i lyngen på den fine, tørre rabben og koble aktiviteten ut som soltilbederen på svaerberget ved stranden? Jeg vet at svetten vil piple frem før jeg er ferdig med lien. Men dragningen oppover er stor, og jeg tar min tørn i stigningen. Der hvor snaufjellet begynner, tar jeg en rast og ser ned mot utgangspunktet hvor bittesmå hvite og sorte fargeflekker beveger seg på grønne setervoller.

En svalende luftning kommer fra fjellene. Skaret er kommet meget nærmere, men jeg har gått her før og vet at det er drøyere dit enn det ser ut til.

Jeg er ikke på tur for å se nye fjell og enhver sportslig prestasjon er uten interesse. Selv en så fornuftsmessig grunn som «å holde seg i form» er ikke til stede. Jeg er ikke en gang flyktet i nød fra byens mas for å berolige slitte nerver. Jeg har rett og slett søkt til fjells av lyst, og jeg konstaterer at en bølge av glede over gjensynet fremdeles har evne til å trenge gjennom sinnet. Hvis den hadde sviktet, ville jeg følt meg dypt ulykkelig. Jeg forsøker ikke å definere min glede, og jeg har heller ikke bruk for en filo-

sofisk forklaring. Jeg nikker til noen store blåklokker og til steindulpen som vipper litt lenger borte og skjenner fordi jeg er kommet inn på dens område eller kanskje den bare vil hilse meg velkommen?

Så rusler jeg videre, og fjellets blomster dukker opp i tur og orden. Reinrosen står i hundrevis som små fløtegule roser. Tjæreblomstens skjønne røde farge lyser i solen. Den yndige moselyng rekker bare noen sentimeter over bakken så jeg må ned på kne for riktig å se den lille femarmede stjerne som grener seg ut over den dråpestore hvite klokke. Hvilken hensikt har et slikt lite kunstverk her oppe i fjellet? I lavlandet er det mange blomster som pranger med sin prakt, men her i fjellet er det noe beskjedent, nesten ydmykt over blomstene. Men vegetasjonen har en vekstkraft og en forplantningsevne som trer særlig sterkt frem her i høyfjellets karrige jord.

Jeg går opp gjennom ur og over snøfonner, og i smeltevannet vokser isranunkelen som er en kjær venn for fjellvandreren. Bortenfor vannskillet kommer en ny utsikt frem. Det er selve fjellverdenen som åpner seg, og en enslig vandrer stanser og føler seg overveldet og liten.

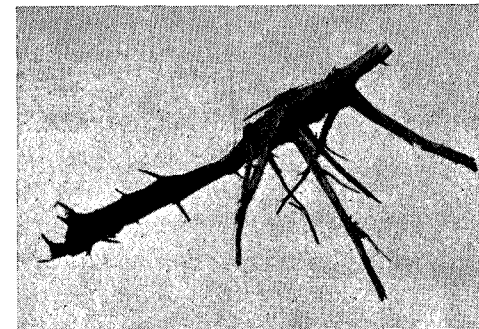
Solen har skinnnet varmt og godt, men bak meg har der tårnet seg opp noen illevarslende skyer, og uventet braker kraftige torden-skrall som kaster ekko fra fjellveggene. Regnet lar ikke vente på seg. Det slår mot nakne skinnnet før jeg rekker å få regntøyet frem. Så lar jeg det regne, og naturmaktene driver sitt spill en halv times tid, mens jeg setter min utholdenhet på prøve. Uvilkårlig går tankene til de første mennesker som gikk her i fjellet. Kanskje de bare hadde ugarvede dyrehuder å beskytte seg med og bar på bue med piler og spyd med spiss av flint. Hvorledes virket uvær på slike mennesker? Lyn og torden var kanskje et budskap fra gudene. Men regnet var en gave, for det ga vann i elver og sjøer hvor fisken levet, og væte var bra for elg og rein som beitet. Fisk og kjøtt måtte mennesket ha for å leve. Jeg gjør meg til ett med villmannen, og jeg forsaker min plastikkappe, min termos med varm kaffe fra fremmede land og mine smørbrød med pålegg. Jeg svinger mitt spyd og speider etter reinen. Der borte henger berget utover,

og en dyrehud foran kunne gi en slags ly. Reinskjøtt stekt på spidd smaker sikkert godt, og litt vann fra bekken vil jeg heller ikke si nei til selv om regnet vasker nedover meg og etterlater en gysende fornemmelse.

Villmannen har satt farten opp. Kanskje har tanken streifet en turisthytte som skal ligge her i nærheten? Og ganske riktig, der stikker en flaggstang med en vimpel frem, og hyttas gavl kommer til syne. En varm dusj vil gjøre seg godt, tenker villmannen, og hva har de til middag, mon tro? Kanskje mørt og saftig reinskjøtt — og så en halv øl til. Etterpå kaffe i en god stol foran en sprakende peisvarme.

Regnet har gitt seg, og der stikker sannelig solen frem og varmer. Det er deilig å være villmann i Norges fjell i dag.

Arne Falkanger

*Mygg! Hvor du er stygg!
Plager oss i juni—juli,
tar tilslutt det meget kuli
i en måned kalt august.
Da er fjellet saftig grønt,
ingen plager — alt er skjønt.
Dra til fjells, da!*

(Fritt etter Herbert Helgesen)